

Sygn. akt XVII AmA 61/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w E.)

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 17 marca 2022 roku Nr (...)

oddala odwołanie,

zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Dariusz Dąbrowski

XVII AmA 61/22

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 17 marca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w E. polegającą na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co stanowi działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w konsekwencji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego

2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdza zaniechanie stosowania ww. praktyki z dniem 30 marca 2021 r.

W pkt II Decyzji Prezes UOKiK na podstawie art. 27 ust. 4 w zw. z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275), nałożył na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. środki usunięcia trwających skutków praktyki stwierdzonej w pkt I niniejszej decyzji, w postaci:

a) obowiązku opublikowania na oficjalnej stronie internetowej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa znajdująca się pod adresem (...)) w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji oświadczenia o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w decyzji nr (...), uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. polegające na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Praktyki te zostały przez ww. przedsiębiorcę zaniechane z dniem 30 marca 2021 r.

Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

w ten sposób, że ww. oświadczenie powinno zostać umieszczone na stronie głównej i być utrzymywane przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej oraz powinno być:

- napisane z zastosowaniem czarnej czcionki (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff),
- zamieszczone w ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 1150 px x 350 px, tak aby wielkość czcionki była dostosowana do wielkości ramki, tj. ramka była w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie, z zachowaniem marginesu co najmniej 10 px pomiędzy tekstem a ramką,
- zamieszczone w górnej części strony głównej domeny (...) z możliwością zamknięcia informacji przez użytkownika,
- widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na stronie (chyba, że samodzielnie zamknie)
- fragment: „Treść decyzji nr (...)” będzie stanowić hiperłącze prowadzące do podstrony internetowej w domenie uokik.gov.pl z wyszukiwarką decyzji Prezesa UOKiK (na moment wydania decyzji https://decyzje.uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf).

b) zamieszczenie na polskim koncie poświęconym marce (...) na portalu społecznościowym (...): (...) (na moment wydawania niniejszej decyzji działającym pod nazwą (...)) komunikatu o następującej treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w decyzji nr (...), uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. polegające na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego

2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Praktyki te zostały przez ww. przedsiębiorcę zaniechane z dniem 30 marca 2021 r.

Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

w ten sposób, że ww. oświadczenie powinno zostać opublikowane w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji i być utrzymywane przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty jego opublikowania oraz powinno być:

- napisane standardową, domyślną czcionką o wielkości zwyczajowo używanej do tworzenia komunikatów na wskazanych portalach społecznościowych,

- fragment: „Treść decyzji nr (...)” będzie stanowić hiperłącze prowadzące do podstrony internetowej w domenie uokik.gov.pl z wyszukiwarką decyzji Prezesa UOKiK (na moment wydania decyzji https://decyzje.uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf),

- do treści oświadczenia na jego końcu dodane zostaną znaczniki internetowe w formie poniższych hashtagów: „(...)”, #UOKiK, #decyzjaUOKiK”.

c) obowiązku zamieszczenia w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji w każdym sklepie (...) spotka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. oświadczenia o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w decyzji nr (...), uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. polegające na *deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadają, co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową* w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2070) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów, i w konsekwencji stanowi *praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów* w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

w ten sposób, że ww. oświadczenie powinno zostać umieszczone w widocznym dla konsumenta miejscu przy każdej kasie i być utrzymywane przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty jego zamieszczenia oraz powinno być napisane z zastosowaniem czarnej czcionki Times New Roman rozmiar 18 na białym tle z zachowaniem wyboldowania jak wyżej, rozmiar A4, z zastosowaniem marginesu górnego, dolnego, prawego i lewego wynoszącego po 2,5 cm.

W pkt III Decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 106 ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275), nałożył na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, karę pieniężną w wysokości 962 068 zł (słownie: dziewięćset sześćdziesiąt dwa tysiące sześćdziesiąt osiem złotych), płatną do budżetu państwa.

W pkt IV Decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2021 r., poz. 275) w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 k.p.a. obciążył (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 92,50 zł. zobowiązując do ich zwrotu Prezesowi UOKiK.

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w E., zaskarżając ją w całości. Przedsiębiorca skarżonej Decyzji zarzucił naruszenie:

1) art. 1 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (powoływanej dalej jako u.o.k.i.k.) poprzez ich błędną wykładnię skutkującą nieuprawnionym wydaniem zaskarżonej decyzji, pomimo niewystąpienia przesłanek umożliwiających jej wydanie, tj. braku naruszenia przez Spółkę interesu publicznego przez co i zbiorowych interesów konsumentów,

2) art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.i.k. poprzez nieuprawnione zastosowanie, i ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem nieprawidłowości stwierdzonych względem Spółki za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, pomimo braku podstaw do przyjęcia tak zastosowanej kwalifikacji,

3) art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w zw. z art. 107 k.p.a. w zw. 83 u.o.k.i.k. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące:

- arbitralnym przyjęciem, iż stwierdzone rozbieżności co do składu surowcowego towarów oferowanych przez Spółkę miały decydujące znaczenie przy podejmowaniu przez konsumentów decyzji o nabyciu towarów, przy jednoczesnym pominięciu analizy innych potencjalnych przyczyn powzięcia decyzji o nabyciu towarów;

- wyciągnięciem dalece subiektywnych i jednocześnie niekorzystnych względem Spółki wniosków co do przyczyn podejmowania przez konsumentów decyzji o zakupie danego towaru, bez uwzględnienia innych okoliczności jakie konsument może uwzględniać przy podejmowaniu decyzji o zakupie towaru, takich jak np. wygląd towaru, jego stan, jakość wykonania czy zaufanie do marki;

- wyciągnięciem nieuprawnionych, niepotwierdzonych badaniami naukowymi, negatywnych wniosków co do jakości materiałów syntetycznych, ich sposobu konserwacji i czyszczenia odzieży, możliwości wystąpienia reakcji alergicznych oraz wpływu na ekologię;

- wysoce swobodną, niepotwierdzoną badaniami naukowymi, negatywną ocenę syntetycznych materiałów surowcowych, przy odgórnym założeniu prymatu materiałów pochodzenia naturalnego, bez uwzględnienia pozytywnych czynników materiałów syntetycznych,

co w konsekwencji doprowadziło Organ do nieuzasadnionego wniosku o niespełnieniu oczekiwań względem konsumentów co do jakości i ceny produktów, co miałyby świadczyć o ich potencjalnych odstępniach od nabycia danych towarów.

4) art. 48 oraz art. 49a u.o.k.i.k. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały podjęcie przez Organ innych kroków prawnych bez konieczności wszczynania postępowania antymonopolowego.

Niezależnie od powyższego oraz uznania przez Sąd czy wystąpiła przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, zarzucił ponadto naruszenie:

5) art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k. poprzez ich niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, skutkujące zaniechaniem umorzenia bezprzedmiotowego postępowania w sytuacji gdy Spółka usunęła wszelkie nieprawidłowości w zakresie oznaczenia składu surowcowego towarów.

6) art. 8 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k. poprzez stwierdzenie w decyzji istnienia rzekomego faktu, który nie znajduje oparcia w rzeczywistości, w postaci przyjęcia, iż Spółka nie skorzystała z możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w sytuacji gdy Spółka uczyniła to i wypowiedziała się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego,

7) art. 10 k.p.a. poprzez wyznaczenie Spółce siedmiodniowego terminu do wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego z jednoczesnym uporczywym uniemożliwianiem skorzystania z tego prawa, poprzez notoryczny brak możliwości kontaktu z Organem, niemożliwością zamówienia akt celem zapoznania się z ich zawartością i koniecznością pisemnego interweniowania bezpośrednio w sekretariacie Prezesa Urzędu celem umożliwienia realizacji przez Stronę z tego uprawnienia,

8) art. 7, art. 77 oraz art. 80 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k. poprzez:

- błędne i bezpodstawne przyjęcie, iż Spółka zaprzestała stosowania stwierdzonej praktyki z dniem 30 marca 2021 r., w sytuacji gdy zgodnie z informacjami przekazanymi Organowi przez Spółkę pismem z dnia 9 lipca 2021 r., ostatnią partię towaru wobec którego stwierdzono niezgodność, Spółka wycofała ze sprzedaży z dniem 30 listopada 2020 r., co w konsekwencji doprowadziło Organ do błędnego ustalenia daty zaniechania usunięcia nieprawidłowości, a co w efekcie miało bezpośredni wpływ na wymierzenie rażąco wysokiej kary pieniężnej oraz pozostałych środków względem Spółki,

- całkowite pominięcie w ocenie powstałych nieprawidłowości dowodów w postaci zaledwie dwóch reklamacji złożonych przez klientów, którzy zakupili towary z zakwestionowanym składem surowcowym,

- błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego skutkującą nieuprawnionym, niczym nieuzasadnionym i pozostającym wbrew przekazywanym przez Stronę informacjom przyjęciu, iż Spółka w lutym oraz w marcu 2021 r. dokonywała zmian informacji na temat składu surowcowego wyrobów włókienniczych zamieszczonych w swoim sklepie internetowym, co doprowadziło w konsekwencji do nieprawidłowego założenia, iż Spółka zaprzestała stosowania stwierdzonej praktyki z dniem 30 marca 2021 r., w sytuacji, gdy towary wobec których stwierdzono nieprawidłowości zostały wycofane z oferty sklepu internetowego w tym samym czasie co towary ze sprzedaży stacjonarnej tj. od października 2020 r. do początku grudnia 2020 r., a dopiero po dokonaniu weryfikacji i zmian etykiet i wszywek, zostały wprowadzone do obrotu,

- błędne ustalenie w pkt 5. tabeli nr 6 zaskarżonej decyzji, że Garnitur (...) został wprowadzony do obrotu w sklepach stacjonarnych w kwietniu 2014 r., w sytuacji gdy Spółka pismem z dnia 22 lutego 2022 r. wskazała, iż rzeczony towar wprowadzony został do obrotu w kwietniu 2019 r., co w konsekwencji miało wpływ na zasadność orzeczenia kary pieniężnej oraz środków względem Spółki.

9) art. 8, art. 10, art. 11 oraz art. 13 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k. oraz art. 2 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie, przejawiające się w szczególności w:

- tendencyjnym nakierowaniem prowadzonego postępowania na wydanie z góry założonej decyzji nakładającej wysoką karę pieniężną oraz zobowiązującą do zastosowania dalece uciążliwych środków usunięcia trwających skutków praktyk,

- daleko idącą alienacją Organu, uniemożliwiającą aktywne współdziałanie ze Spółką w toku postępowania, celem usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości,

- zaniechaniu prowadzenia przez Organ postępowania w sposób budzący zaufanie do władzy publicznej, niekierowani em się zasadą proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania, nie wyrażaniem woli załatwienia sprawy bez konieczności orzekania względem Spółki wysokiej kary pieniężnej oraz innego rodzaju środków;

- zaniechaniem przeprowadzenia analizy zasadności nałożenia kary pieniężnej oraz innych środków zastosowanych względem Spółki z punktu widzenia ich celowości oraz znaczenia dla szeroko pojętej ochrony konsumentów i ich interesów

co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego orzeczenia względem Spółki sankcji wynikających z art. 26 ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.i.k.,

10) art. 1 ust. 1 w zw. z art. 26 ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.i.k. oraz art. 2 Konstytucji RP poprzez nałożenie wysoce dolegliwej kary pieniężnej oraz środków usunięcia trwających skutków praktyk w oderwaniu od rzeczywistego interesu publicznego jakim jest ochrona konsumentów przed występowaniem w przyszłości podobnych nieprawidłowości,

11) art. 27 ust. 1 i 2 u.o.k.i.k. poprzez błędną wykładnię skutkującą nieuprawnionym przyjęciem, że datą zaniechania stosowania praktyki stwierdzonej wobec Spółki była data wprowadzenia do sprzedaży internetowej ostatniej partii towaru wobec którego stwierdzono nieprawidłowości, a nie data wycofania poszczególnych produktów z błędnymi oznaczeniami ze sprzedaży,

12) art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 2 oraz ust. 3 pkt 1) lit. a - d. i ust. 3 pkt 2 u.o.k.i.k. poprzez:

- nałożenie na Spółkę rażąco wygórowanej i nieproporcjonalnej kary pieniężnej, pomimo przyznania przez Organ faktu, iż Spółka dobrowolnie usunęła nieprawdziwe informacje na temat składów surowcowych;

- pominięcie, a w konsekwencji nieuwzględnienie istnienia w przedmiotowej sprawie wszystkich wymienionych w przepisie okoliczności łagodzących w postaci:

a) dobrowolnego usunięcia skutków naruszenia;

b) zaniechania stosowania praktyki przed wszczęciem postępowania;

c) podjęcia z własnej inicjatywy działań oraz usunięcia skutków naruszenia;

d) współpracy z Prezesem Urzędu w toku postępowania;

co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na Spółkę rażąco wygórowanej i nieproporcjonalnej kary pieniężnej,

13) art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. art. 111 ust. 2 oraz ust. 4 pkt 2 u.o.k.i.k. poprzez:

- nieuprawnione przyjęcie, iż w sprawie wystąpiły okoliczności obciążające Spółkę w postaci znacznego zasięgu terytorialnego naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, przyjmując za podstawę założenia wyłącznie fakt prowadzenia działalności na terenie całego kraju, przy jednoczesnym pominięciu analizy procentowego udziału Spółki w rynku odzieżowym;

- nieuwzględnienie przy orzekaniu o zasadności nałożenia kary pieniężnej faktu niewystąpienia innych okoliczności obciążających, tj. nieumyślności naruszenia, braku wcześniejszego wystąpienia podobnych naruszeń oraz niestwierdzenia osiągnięcia znacznych korzyści uzyskanych w związku z naruszeniem

co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na Spółkę rażąco wygórowanej i nieproporcjonalnej kary pieniężnej.

14) art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1 u.o.k.i.k. poprzez:

- niewłaściwie ustalenie okresu w którym występowała stwierdzona przez Organ nieprawidłowość w postaci błędnego oznaczenia poszczególnych towarów, tj. od kwietnia 2019 r. do 30 marca 2021 r. w sytuacji gdy Spółka wycofała zakwestionowane towary ze sprzedaży najpóźniej z dniem 30 listopada 2020 r. (a w przypadku niektórych partii również wcześniej, zgodnie z tabelą znajdującą się w piśmie Spółki z dnia 9 lipca 2021 r.), czego skutkiem jest nieuprawnione przyjęcie przez Organ znacznie wydłużonego okresu występowania nieprawidłowości;

- uznanie wykrytych nieprawidłowości za praktykę wysoce szkodliwą, przy jednoczesnym opieraniu się na daleko idących i subiektywnych wnioskach definiowanych przez Organ jako możliwość odstąpienia od zamiaru dokonania przez konsumentów zakupu towarów, wobec których stwierdzono nieprawidłowe oznaczenie, w sytuacji obiektywnego i faktycznego nieistnienia takich okoliczności

co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na Spółkę rażąco wygórowanej i nieproporcjonalnej kary pieniężnej.

15) art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. art. 111 u.o.k.i.k. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k. oraz 8 k.p.a.

poprzez całkowitą i niczym nieuzasadnioną dowolność Organu przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, z pominięciem zasady proporcjonalności, nieliczącą z zasadą zaufania do władzy publicznej,

16) art. 106 ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 106 ust 1 u.o.k.i.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż obrót, o którym mowa w treści naruszonego przepisu to obrót całego przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie Organ za podstawę co najwyżej mógł przyjąć przychód ze sprzedaży produktów objętych przedmiotowym postępowaniem.

17) art 26 ust 2 w zw. z art. 27 ust 4 u.o.k.i.k. poprzez:

- nałożenie na Spółkę środków usunięcia trwających skutków stwierdzonej w decyzji praktyki, w postaci:

a) obowiązku opublikowania na oficjalnej stronie internetowej (...) oświadczenia o określonej treści i w określony sposób;

b) obowiązku zamieszczenia na polskim koncie poświęconym marce (...) na portalu społecznościowym (...) komunikatu o określonej treści i w określony sposób;

c) obowiązku zamieszczenia w każdym sklepie (...) oświadczenia o określonej treści i w określony sposób;

przez nieadekwatnie długi okres (tj. 3 miesiące), stojący wbrew zasadzie proporcjonalności oraz w całkowitym oderwaniu od celu na jaki powoływał się Organ przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, tj. realizacji funkcji edukacyjnej oraz prewencyjnej wobec innych uczestników rynku;

- nieuzasadnione przyjęcie, iż nałożone obowiązki usunięcia trwających skutków naruszenia są proporcjonalne do możliwości Spółki i wagi stwierdzonego naruszenia, w sytuacji gdy stwierdzone nieprawidłowości zostały usunięte, towary wprowadzane do obrotu przez Spółkę podlegają obecnie procedurom weryfikacyjnym uniemożliwiającym powstaniu uchybień w przyszłości, oraz upłynął znaczny czas tj. przeszło dwa lata, od zaniechania naruszeń

w sytuacji istnienia przesłanek pozwalających na odstąpienie od zastosowania orzeczonych środków usunięcia trwających skutków stwierdzonej decyzji,

18) art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.i.k. poprzez:

- nieuprawnione nieuwzględnienie w treści oświadczenia określonego w pkt II lit. c. decyzji informacji o zaniechaniu stosowania praktyki;

- nieuprawnionym ustaleniu w treści oświadczeń określonych w pkt II lit. a-c terminu zaniechania stosowania praktyk z dniem 30 marca 2021, w sytuacji gdy Spółka wycofała towar z nieprawidłowym oznaczeniem najpóźniej z dniem 30 listopada 2020 r.,

19) art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.i.k. poprzez nieuprawnioną ich wykładnię skutkująca przyjęciem, że decyzja stwierdzająca wystąpienie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz jednocześnie zaprzestanie ich stosowania ma na celu dotarcie do potencjalnych klientów, w sytuacji gdy z brzmienia przepisów nie wynikają takie okoliczności.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie, z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku w przypadku uznania przez Sąd, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonej decyzji, wniósł o:

- dokonanie przez Sąd zmiany decyzji poprzez stwierdzenie, iż Spółka nie stosowała praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i umorzenie postępowania administracyjnego jako bezprzedmiotowego, na podstawie art. 4793Ia § 3 k.p.c. w zw. z art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.i.k.

ewentualnie, z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia wniosków zawartych powyżej, wniósł o:

- uchylenie pkt II lit. a), b) i c) decyzji w przypadku stwierdzenia ich bezzasadności, lub ich zmianę poprzez odpowiednie skrócenie okresu publikacji oświadczeń oraz zmianę ich treści i formy w następujący sposób:

a. na oficjalnej stronie internetowej (...):

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr (...) uznał działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził jej zaniechanie z dniem 30 listopada 2020 roku. Praktyka polegała na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadały, co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

b. na polskim koncie poświęconym marce (...) na portalu społecznościowym (...):

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr (...) uznał działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził jej zaniechanie z dniem 30 listopada 2020 roku. Praktyka polegała na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadały, co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”

c. w każdym sklepie (...):

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr (...) uznał działania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w E. za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził jej zaniechanie z dniem 30 listopada 2020 roku. Praktyka polegała na deklarowaniu dla wprowadzanych do obrotu wyrobów włókienniczych składu surowcowego, którego wyroby te nie posiadały; co zostało uznane za działanie wprowadzające konsumentów w błąd co do cech produktu i tym samym stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Treść decyzji nr (...) dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”,

- uchylenie pkt III w postaci nałożonej na Spółkę kary pieniężnej, ewentualnie o jej znaczne obniżenie

oraz o zasądzenie na rzecz Odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania według norm przepisanych.

W dalszym ciągu procesu strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr (...). W okresie postępowania spółka przekształcała się. Została zarejestrowana jako (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, następnie zmieniła firmę na (...) spółka komandytowa (wówczas wpisana w rejestrze pod nr (...)). Przekształcenie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością nastąpiło w trybie art. 551 i nast. k.s.h. na podstawie uchwały wspólników z dnia 15.09.2023 r.

Zgodnie z danymi ujawnionymi w KRS przeważającą działalnością spółki stanowi sprzedaż detaliczna odzieży prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach, a także produkcja odzieży.

dowód: dane z KRS (k. 147-155 akt sądowych)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorca posiada sklepy stacjonarne w Polsce oraz prowadzi sklep internetowy pod domeną (...).

dowód: informacje przekazane przez Spółkę w piśmie z dnia 13 grudnia 2021 r. (k. 1173-1174 akt admin.)

Spółka produkuje, jak też sprzedaje w swoich sklepach takie produkty jak: garnitury, marynarki, spodnie, kurtki, płaszcze, kozule i akcesoria.

bezsporne

Informacje o składzie surowcowym wprowadzanych przez siebie do obrotu wyrobów włókienniczych przedsiębiorca zamieszczał na etykietach i wszywkach umieszczonych przy każdym oferowanym produkcie. Informacje o składzie surowcowym prezentowane są w sklepie internetowym Spółki, na stronie poświęconej każdemu produktowi. Materiały reklamowe nie zawierają informacji odnoszących się do składu surowcowego wytwarzanych towarów. Ponadto Przedsiębiorca reklamuje swoje produkty na swoim profilu na portalu społecznościowym (...). Tego typu środki reklamowe polegają na umieszczeniu wpisu zawierającego zdjęcie ukazywanych produktów oraz odnośniki do strony internetowej marki (...) zachęcające do zapoznania się z ofertami tam zamieszczonymi. Treści zamieszczane w portalu (...) również nie zawierają informacji dotyczących składu surowcowego produktów.

dowód: informacje przekazane przez Spółkę w piśmie z dnia 10 marca 2021 r. wraz z załącznikami, (k. 8-15, 24-25, 46-54 akt admin.), bezsporne

Z dokumentów sporządzonych w ramach czynności kontrolnych przeprowadzonych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej wynika, że w okresie od dnia 18 października 2019 r. do dnia 29 stycznia 2020 r. organy te pobrały a następnie zleciły Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Ł. badanie laboratoryjne 16 próbek wyrobów Spółki z czego badanie 14 próbek wykazało, że próbki te nie posiadają zadeklarowanego przez Spółkę składu surowcowego. Kontrole te przeprowadzone zostały na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r., poz. 1706). W myśl art. 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ww. ustawy do zadań Inspekcji Handlowej należy kontrola legalności i rzetelności działania przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów odrębnych w zakresie produkcji, handlu i usług; kontrola produktów znajdujących się w obrocie handlowym lub przeznaczonych do wprowadzenia do takiego obrotu, w tym w zakresie oznakowania i zafałszowań.

dowód: dane ze sprawozdań z badań Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Ł., dodatkowo szczegółowo opisane w Tabeli nr 1 na stronie 8 i 9 skarżonej Decyzji (k. 94, 138, 158, 191, 234, 285, 353, 482, 440, 540, 599, 679, 728, 775, 814, 911 akt admin. i k. 10v-11 akt sądowych)

Spółka przekazała dane dotyczące wielkości zbytu zakwestionowanych wyrobów, z których wynika, iż Przedsiębiorca większość zakwestionowanych w ramach kontroli Inspekcji Handlowej ubrań wprowadzała do obrotu od 2019 i 2020 r.

dowód: załącznik nr 3 do pisma Spółki z dnia 10 marca 2021 r. dodatkowo szczegółowo opisane w Tabeli nr 2 na stronie 10 i 11 skarżonej Decyzji (k. 55 akt admin. i k. 11v-12 akt sądowych)

Przedsiębiorca przed wszczęciem postępowania przez Prezesa UOKiK dokonywała zmian w nazewnictwie wyrobów włókienniczych, które były przedmiotem badania w Laboratorium w Ł. w latach 2019-2020 i których skład surowcowy był niezgodny z deklarowanym. Spółka od października 2020 r. rozpoczęła proces dokonywania zmian w etykietach i wszywkach wyrobów, których składy zostały uznane w wyniku badań laboratoryjnych, za niezgodne z rzeczywistymi. Ostatnia zmiana nastąpiła z dniem 19 stycznia 2021 r. Dodatkowo w dniu 10 marca 2021 r. Spółka wycofała ze sprzedaży marynarkę (...).

dowód: pismo Spółki z dnia 9 lipca 2021 r. dodatkowo szczegółowo opisane w Tabeli nr 3 na stronie 11 i 12 skarżonej Decyzji, (k. 853-858 akt admin. i k. 12 akt sądowych)

Przedsiębiorca w lutym oraz w marcu 2021 r. dokonał zmian informacji na temat składu surowcowego wyrobów włókienniczych zamieszczonych w swoim sklepie internetowym. Ostatnia zmiana dotycząca składu surowcowego nastąpiła z dniem 30 marca 2021 r.

dowód: pismo Spółki dnia 9 lipca 2021 r. wraz z załącznikiem nr 2 dodatkowo szczegółowo opisane w Tabeli nr 4 na stronie 12 i 13 skarżonej decyzji (k. 853-858 akt adm. i k. 12v-13 akt sądowych)

W dniu 5 sierpnia 2021 r. Wojewódzcy Inspektorzy Inspekcji Handlowej przeprowadzili na podstawie art. 35 ust. 3 u.o.k.i k. przeprowadzili 5 kontroli prawidłowości oznakowania i jakości produktów włókienniczych wyrobów włókienniczych wprowadzanych do obrotu przez Spółkę. Kontrole zostały przeprowadzone w detalicznych punktach sprzedaży prowadzonych przez Przedsiębiorcę. Badania dotyczyły 4 garniturów i jednej marynarki, które były uprzednio badane, a których nazwy zostały zmienione przez Spółkę po przeprowadzonych w latach 2019-2020 kontrolach. W czterech przypadkach skład pobranych próbek był zgodny z podanym na etykietach, w jednym niezgodny.

dowód: dane z 5 sprawozdań z badań Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Ł., dodatkowo szczegółowo opisane w Tabeli nr 5 na stronie 14 skarżonej Decyzji (k. 954, 977, 994, 1020, 1061 akt admin. i k. 13v akt sądowych)

Wszystkie kwestionowane wyroby w momencie wprowadzenia ich do obrotu posiadały etykietę i wszywkę taką jak w dniu badania przeprowadzonego przez Laboratorium. Od momentu wprowadzenia ww. produktów do sprzedaży były one szyte z tej samej tkaniny. Wszystkie te wyroby oprócz jednego garnitur (...) wcześniej występujący jako (...).

dowód: pismo Spółki z dnia 22 lutego 2022 r. (k. 1193-1197 akt admin.)

W dniu 25 listopada 2019 r. Przedsiębiorca wydał zarządzenie nr (...) w sprawie wzmożonej kontroli produktów i towaru wprowadziła m.in. obowiązek kupowania towarów z certyfikatami jakości bądź potwierdzonym składem przez producenta danej tkaniny, zakaz kupowania surowców, produktów i towarów bez potwierdzenia składu. Zarządzenie weszło w życie w dniu 25 listopada 2019 r.

dowód: pisma Spółki z dnia 9 lipca 2021 r. wraz z załącznikiem (k. 853-858 akt admin.)

Od dnia 28 listopada 2019 r. w Spółce obowiązuje dokument pt. „Opis standaryzacji weryfikującej skład surowca”. Opis ten wskazuje na trzy etapy weryfikacji surowca. Pierwszy etap odbywa się z momencie składania zamówienia. Na tym etapie każde zamówienie musi zawierać potwierdzony przez dostawcę skład. Z kolei drugi etap weryfikacji następuje w momencie przyjęcia surowca do magazynu, kiedy to dostawca musi okazać dokumenty określające skład tego produktu. Skład ten musi być zgodny z zadeklarowanym składem surowca na etapie składania zamówienia. Trzeci etap weryfikacji dokonywany jest w momencie składania zlecenia na produkcję. Wtedy to osoba składająca takie zlecenie musi potwierdzić skład danej tkaniny dotyczący danego zlecenia, przedstawiając dokumenty od dostawcy, uzyskane w momencie przyjęcia surowca do magazynu. Procedura ta jest obligatoryjna, nie podlega zmianom i dotyczy wszystkich dostawców bez wyjątków.

dowód: pism Spółki z dnia 9 lipca 2021 r. z załącznikami (k. 853-858 akt admin.)

Informacje dotyczące obrotu wynika z pism przedłożonych przez Przedsiębiorcę oraz figurujących w Krajowym Rejestrze Sądowym.

dowód: pismo Spółki z dnia 13 grudnia 2021 r. (k. 1173-1181 akt admin.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w pełni podziela zarówno stan faktyczny ustalony przez Prezesa Organu, jak i przedstawione przez Urząd rozważania co do podstawy prawnej postawionych Przedsiębiorcy zarzutów, ich subsumpcji do ustalonego stanu faktycznego, jak i podstawy oraz wysokości wymierzonej kary. Postawione przez Powoda zarzuty nie zasługują na uwzględnienie i nie mogą prowadzić, ani do zmiany, ani do uchylecia skarżonej Decyzji.

W pierwszej kolejności należy wskazać na przepisy, których naruszenia dopuścił się Powód. Zgodnie z art. 24 ust. 1 u.o.k.i.k., zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy (art. 24 ust. 2 u.o.k.i.k.), w szczególności: nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (art. 24 ust. 2 pkt 3 u.o.k.i.k.). Mając na uwadze powyższe przepisy wskazać należy, że bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 u.o.k.i.k. polega na zachowaniu przedsiębiorcy - w postaci działania, jak również zaniechania - które jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym lub dobrymi obyczajami, a dla stwierdzenia, iż zachowanie przedsiębiorcy spełnia przesłanki ww. praktyk niezbędne jest, aby zachowanie przedsiębiorcy było bezprawne i naruszało zbiorowy interes konsumentów.

Nadto zgodnie z art. 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (dalej: u.p.n.p.r.), stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych jest zakazane. Definicję praktyki rynkowej zawiera zaś art. 2 pkt 4 przedmiotowej ustawy wskazując, iż za taką uznaje się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Natomiast w myśl art. 4 ust. 2 ww. ustawy, za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu praktyk.

Sąd w pełni podziela rozważania Prezesa UOKiK co do interesu publicznego, statusu przedsiębiorcy, bezprawności, niedozwolonych praktyk rynkowych, modelu przeciętnego konsumenta, praktyki wprowadzającej w błąd oraz naruszenia zbiorowego interesu konsumenta zawartych na stornach 17- 25 skarżonej Decyzji. Dlatego też Sąd nie będzie powtarzał tych rozważań, a odniesie się jedynie do zarzutów podnoszonych w pkt 1- 9 odwołania.

Odnosząc się do zarzutu braku naruszenia przez Przedsiębiorcę swoim działaniem interesu publicznego, to zdaniem Sądu jest to zarzut bezzasadny. Jak wyżej wskazano Sąd w pełni popiera rozważania Prezesa UOKiK zawarte na stronie 17 i 18 decyzji. Przedmiotowa sprawa niewątpliwie wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli się stać klientami Przedsiębiorcy. Działania Przedsiębiorcy nie dotyczą interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale szerszego kręgu konsumentów- kontrahentów Przedsiębiorcy, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. Zgodzić się należy z Pozwanym, że wszczynając postępowanie, miał na uwadze szeroki krąg konsumentów, na których oddziaływała praktyka Spółki. Mając zaś na względzie ilość sklepów stacjonarnych prowadzonych przez Przedsiębiorcę oraz prowadzenie ogólnodostępnego sklepu internetowego, jednoznacznie należ uznać, że Organ działał na rzecz zbiorowości konsumentów, w tym także tych którzy w przyszłości, gdyby nie działanie Urzędu, byłiby dotknięci bezprawnym działaniem Przedsiębiorcy. Mając powyższe na uwadze Sąd nie ma wątpliwości, że działanie Pozwanego było uprawnione ze względu na możliwe naruszenie interesu publicznego przez Spółkę.

Stwierdzić przy tym należy, że na Powodzie leży obowiązek rzetelnej informacji każdego potencjalnego konsumenta – klienta sklepów Spółki o oferowanym towarze. Nie ma przy tym znaczenia co konsument z tą informacją zrobi, czy z nią się zapozna, czy ma ona znaczenie dla chęci dokonania przez niego zakupu. Konsument ma być prawidłowo i całościowo poinformowany o oferowanym mu towarze. Należy przy tym zauważyć, że wnioski powoda, który w odwołaniu wskazuje, że zaledwie nieliczny odsetek klientów interesuje się składem materiałowym oferowanego towaru są gołosłowne i nieoparte żadnymi dowodami. Jak słusznie zauważył pozwany przytaczane przez powoda wyniki ankiety nie są ani miarodajne, ani nie odnoszą się do grupy towarów sprzedawanych przez powoda. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przedstawiania twierdzeń w oparciu o niemiarodajne badania przeprowadzane na grupie 130 czy 220 osób, do tego jedno z badań przeprowadzono 8 lat temu. Stąd Sąd uznał przedstawione przez powoda argumenty jako nieudowodnione, mając także na uwadze własne doświadczenie życiowe, wskazujące właśnie na przeciwnie wnioski z uwagi na wnikliwe czytanie wszelkich informacji znajdujące się na metkach ubraniowych przed zakupem produktu.

Należy przy tym jednoznacznie wskazać, że na powodowym przedsiębiorcy ciążyą obowiązki wynikające z art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylenia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE (Dz.U. UE L 272/1) ze zmianami (dalej: rozporządzenie 1007/2011) udostępniane na rynku wyroby włókiennicze opatruje się etykietą lub oznakowuje, aby poinformować o ich składzie surowcowym. Etykiety oznakowanie wyrobów włókienniczych muszą być trwałe, czytelne, widoczne i łatwo dostępne, a w przypadku etykiet - starannie przymocowane. Natomiast w myśl art. 15 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia 1007/2011 wprowadzając do obrotu wyrób włókienniczy producent lub dystrybutor, który wprowadza do obrotu wyrób pod własną nazwą lub znakiem towarowym zapewnia zaopatrzenie go w etykietę lub oznakowanie oraz rzetelność zawartych na nich informacji. W preambule do ww. rozporządzenia ustawodawca unijny wskazał, iż „wprowadzające w błąd praktyki handlowe polegające na podawaniu fałszywych informacji mogących skłonić konsumentów do podjęcia decyzji dotyczącej transakcji, której w innej sytuacji nie podjęliby, są zakazane na mocy dyrektywy 2005/129/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/12004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów”.

Powyższe jednoznacznie wskazuje na obowiązek umieszczania przez producenta metek wyrobów włókienniczych z prawdziwymi danymi i bez znaczenia jest czy konsument metki te czyta i czy ich treść ma jakiegokolwiek znaczenie dla jego zakupowych wyborów. Ciężar przekazania informacji o produkcie spoczywa na przedsiębiorcy, który występując na rynku w roli profesjonalisty powinien zadbać o to, żeby jego klient uzyskał pełną informację pozwalającą na podjęcie świadomej decyzji. Dlatego też prawo do informacji uznawane jest za fundament ochrony konsumenta w Unii

Europejskiej. Przedsiębiorca prawo to naruszył tym samym, zdaniem Sądu, Prezes UOKiK zasadnie zarzucił Spółce popełnienie deliktu opisanego w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 u.p.n.p.r. w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 u.o.k.i.k.

Nie ma przy tym żadnego znaczenia dla sprawy fakt złożenia skargi jedynie przez 2 konsumentów. Konsumentom na etapie wyboru produktów włókienniczych nie mają realnych możliwości zbadania zadeklarowany przez producenta skład, a mają uprawnienie do pełnej i zgodnej z rzeczywistym stanem rzeczy informacji. Mając to uprawnienie konsument nie ma podstaw zakładać, że podane przez przedsiębiorcę dane są nieprawdziwe. Wszak dopiero kosztowne badania laboratoryjne są w stanie potwierdzić czy wyrób spełnia zadeklarowane przez przedsiębiorcę właściwości użytkowe.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez Pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, należy wskazać, iż co do zasady tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, poprzedzającego postępowanie sądowe. Celem postępowania sądowego nie jest bowiem przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym uwzględniany jest materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu przed sądem cywilnym. Tutejszy Sąd jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05).

Jednocześnie należy podkreślić, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Stąd bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 48 i 49a u.o.k.i.k. Prezes UOKiK jest niezależnym Organem, który rozpoznaje sprawy przekazane mu ustawą i jeżeli uznał, że w przedmiotowej sprawie należy wszcząć postępowanie i są podstawy do wydania Decyzji to jest to jego suwerenna decyzja i Sąd nie ma podstaw do ingerowania w tą fazę postępowania administracyjnego.

Podobnie nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia art. 105§1 k.p.a. w z w. z art. 83 u.o.k.i.k. Zaniechanie naruszeń nie jest samoistną podstawą umorzenia postępowania administracyjnego przez Prezesa UOKiK. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, przede wszystkim charakter zarzuconej przedsiębiorcy praktyki naruszającej zbiorowy interes konsumentów oraz skalę naruszeń, Prezes Urzędu uznał, że uzasadnione jest nałożenie na Spółkę kary pieniężnej za jej stosowanie oraz nałożenie środków naprawczych mających na celu usunięcie przekonania konsumentów, iż dokonali zakupów towarów ze składem surowcowym zgodnym z zadeklarowanym przez Spółkę oraz ułatwienie dochodzenia od Spółki potencjalnych roszczeń. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie obowiązków lub kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania

administracyjnego, Prezes Urzędu. Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby zasady uznania administracyjnego zostały w przedmiotowej sprawie przez Organ przekroczone.

Co do zarzutu błędnego przyjęcia daty zaprzestania stosowania stwierdzonej praktyki, to także ten zarzut w ocenie Sądu jest nieprawidłowy. Zgodnie z art. 27 ust. 3 u.o.k.i.k. ciężar udowodnienia zaprzestania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów ciąży na przedsiębiorcy. Rację ma Pozwany, iż Powód daty takiej nie wskazał w żadnym ze składanych pism. Dlatego też Organ dokonał własnych ustaleń w oparciu o zebrane w sprawie dowody. Pozwany określił, iż zaniechanie stosowanej praktyki nastąpiło w dniu 30 marca 2021 r., tj. w dacie wprowadzenia ostatniej zmiany w oznakowaniu wyrobów włókienniczych wprowadzanych do obrotu przez Spółkę, przebadanych przez Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Ł., z wynikiem badania wykazującym niezgodność z wymaganiami. W dacie tej w obrocie nie funkcjonowały wyroby włókiennicze, których skład byłby niezgodny z rzeczywistym. Sąd w pełni podziela stanowisko Pozwanego, iż zaniechanie stwierdzonej praktyki - ustanie stanu bezprawności, nastąpiło właśnie z datą wprowadzenia do obrotu ostatniej zmiany w oznakowaniu wyrobów włókienniczych przez Spółkę.

Zarzuty dotyczące błędnego wskazania w Decyzji, że Powód nie zapoznał się z aktami sprawy; błędnego wskazania w Decyzji daty wprowadzenia do obrotu garnituru (...); wezwania do przedstawienia przez przedsiębiorcę obrotu na początkowym etapie postępowania, formy kontaktowania się pomiędzy stronami na etapie postępowania administracyjnego są bezprzedmiotowe i nie mają żadnego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Nawet jeżeli wystąpiły tego typu nieprawidłowości na etapie pytania administracyjnego, to nie prowadzą one do nieważności wydanej Decyzji, nie wpływają także na prawidłowość zarzucanego Powodowi deliktu, jak i wymierzoną mu karę oraz nałożenie innych obowiązków wskazanych w Decyzji.

Co do zarzutów (oznaczone jako 10, 12-16 dotyczących nałożenia kary oraz jej dotkliwości to Sąd uznał je również za niezasadne.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 u.o.k.i.k. Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie:

- 1) dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 6, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 7 i art. 8, lub naruszenia zakazu określonego w art. 9;
- 2) dopuścił się naruszenia art. 101 lub art. 102 TFUE;
- 3) dokonał koncentracji bez uzyskania zgody Prezesa Urzędu;
- 3a) dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 23a;
- 4) dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24.

Użyte w przepisie słowo „może” oznacza, że decyzja o zastosowaniu środka w postaci kary pieniężnej należy do sfery tzw. uznania administracyjnego. Sąd Najwyższy obszernie wyjaśnił kwestię decyzji uznaniowych wskazując m.in., że przepisy określające kompetencje organów regulacyjnych powinny być interpretowane z uwzględnieniem konstytucyjnej zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 9 lipca 2019 r. wydanej w sprawie I NSZP 1/19 oraz w uzasadnieniu wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r. wydanego w sprawie I NSK 95/18). Sens zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych polega na obowiązku formułowania oraz interpretowania przepisów prawa określających pozycję, skład, kompetencje i zasady działania organu władzy publicznej w taki sposób, aby mógł on efektywnie wywiązać się ze wszystkich powierzonych mu przez ustawodawcę zadań (tak argumentował Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku pełnego składu z 7 stycznia 2004 r. w sprawie K 14/03 oraz z 22 września 2006 r. (sprawa o sygn. akt U 4/06 i z 9 marca 2016 r. w sprawie K 47/15). Jak zaznaczał Sąd Najwyższy, zasada sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych koresponduje z zasadą

podziału i równowagi władzy, która do wypełnienia różnych funkcji (ustawodawczej, wykonawczej i sądowej) wymaga utworzenia odrębnych organów. Określając kompetencje organów państwa ustawodawca wyraźnie rozróżnia pomiędzy decyzjami związanymi a decyzjami uznaniowymi. Trzymając się domniemania racjonalności ustawodawcy należy przyjąć, że racją związania decyzji jest ograniczenie swobody organu, a celem umieszczenia decyzji w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie swobody organu. Konsekwentnie, kontrola sądowa powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych. W innym przypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się konstrukcją iluzoryczną (na to wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. wydanym w sprawie I NSK 95/18). Uwzględniając z jednej strony fakultatywność kar pieniężnych i uznaniowość decyzji z art. 106 u.o.k.i.k., a jednocześnie mając na względzie konieczność zapewnienia wysokiego standardu ochrony praw przedsiębiorców na których nakładana jest kara, zasadne jest uznanie, że na Prezesa UOKiK spoczywa obowiązek wykazania przesłanek ujętych w przepisach, na podstawie których nałożono karę pieniężną, natomiast sąd zobligowany jest do weryfikacji prawidłowości ich zastosowania (podobnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroków z 10 listopada 2010 r. wydanych w sprawach: III SK 18/08 oraz III SK 27/08).

Ponadto w judykaturze Sądu Najwyższego rozstrzygnięto, że w ramach zarzutu naruszenia art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie podlega kognicji Sądu Najwyższego samo skorzystanie przez Prezesa UOKiK z uznaniowej kompetencji do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, a jedynie zastosowanie w sprawie kryteria wymiaru kary pieniężnej (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie III SK 56/13 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r. wydanego w sprawie III SK 24/14).

Sąd Najwyższy wyjaśnił również, że sąd orzekający w pierwszej i drugiej instancji w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK, sprawuje pełną merytoryczną kontrolę nad wymiarem kary pieniężnej. Kontroluje nie tylko to, czy kara pieniężna została wymierzona przez Prezesa Urzędu zgodnie z ustawowymi wytycznymi wymiaru kary, bądź w sposób odpowiadający zasadom wynikającym z pragmatyki organu ujawnionej w postaci różnego rodzaju wyjaśnień. Sąd jest także władny samodzielnie dostosować poziom ostatecznie wymierzonej kary pieniężnej do ustalonych w sprawie okoliczności, z uwzględnieniem funkcji kar pieniężnych oraz przesłanek wymiaru kary określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, bądź wynikających z ogólnych zasad prawa, regulacji konstytucyjnych, czy zobowiązań prawnomiędzynarodowych (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 15 maja 2014 r. wydanego w sprawie III SK 54/13 oraz z dnia 25 maja 2023 r. wydanego w sprawie II NSKP 8/23).

Zgodnie z art.111 u.o.k.i.k. Prezes Urzędu, ustalając wysokość nakładanej kary pieniężnej, uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także, w przypadku kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 - okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia, działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. Ustalając wysokość kar pieniężnych zgodnie z ust. 1, Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie, oraz sankcje, o których mowa w ust. 5 powyższego przepisu. Okolicznościami łagodzącymi, są w szczególności w przypadku dopuszczenia przez osobę zarządzającą do naruszenia przez przedsiębiorcę zakazów, o których mowa w art. 23a lub art. 24:

- a) działanie pod przymusem,
- b) przyczynienie się do dobrowolnego usunięcia przez przedsiębiorcę skutków naruszenia,
- c) przyczynienie się do zaniechania przez przedsiębiorcę z własnej inicjatywy stosowania niedozwolonej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu,
- c) podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków,
- d) współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania,

Okolicznościami obciążającymi, w przypadku naruszenia zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, są:

- a) znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków,
- b) znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonanym naruszeniem,
- c) dokonanie uprzednio podobnego naruszenia,
- d) umyślność naruszenia.

Należy wskazać, że Powód nie wskazywał aby działał pod przymusem, ani, że przyczynił się do dobrowolnego usunięcia skutków naruszenia przed wszczęciem postępowania i wykryciem deliktu przez Organ. Pozwany przy wymiarze kary uwzględnił fakt zaniechania praktyki, natomiast należy zgodzić się z Prezesem Urzędu współpraca z Organem w toku postępowania nie wyróżniała się żadnymi szczególnymi cechami, którym można by przypisać w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Zaskarżona Decyzja zawiera opis wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary pieniężnej w odniesieniu do praktyki opisanej w skarżonej Decyzji, w tym także znaczny zasięg terytorialny zachowania przedsiębiorcy, z uwagi na fakt, iż odzież oznaczona przez Spółkę nieprawdziwymi informacjami co do jej składu surowcowego, była wprowadzana na terenie całego kraju oraz dostępna w sprzedaży internetowej. Sąd w pełni podziela stanowisko odnoszące się do znacznego zasięgu terytorialnego przedstawione przez pozwanego w odpowiedzi na odwołanie (k. 101 akt sądowych). Fakt, iż Powód nie uzyskał znacznych korzyści w związku z wykrytymi nieprawidłowościami, podobnie jak okoliczność naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przedsiębiorcę po raz pierwszy nie stanowi okoliczności łagodzącej branej pod uwagę przy obliczaniu wysokości wymiaru kary pieniężnej przez Prezesa UOKiK. Sąd w pełni podziela również dywagacje Organu zawarte na stronie 29 decyzji oraz w odpowiedzi na odwołanie (storna 23 odpowiedzi) dotyczące ocenę długotrwałości stosowanej praktyki. Pozwany ustalił, iż praktyka stosowana była przez Spółkę od kwietnia 2019 r. (od momentu wprowadzenia do obrotu produktów włókienniczych, których badania laboratoryjne wykazały niezgodność), a datę zaniechania praktyki oparł (prawidłowo jak już wyżej wskazano) oparł o datę wprowadzenia ostatniej zmiany w oznakowaniu wyrobów włókienniczych wprowadzanych do obrotu przez Spółkę. Powyżej wskazano, że Sąd nie zgadza się z wywodami Powoda, że stwierdzona praktyka nie jest wysoce szkodliwa z uwagi na jedynie dwie stwierdzone skargi konsumentów.

Co do wysokości wymierzonej kary, to należy zgodzić się z Prezesem UOKiK, iż kara nałożona na Spółkę stanowi zaledwie ok. (...) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2020 r., a wysokość kary pieniężnej ustala się w relacji do ogólnej kwoty przychodu osiągniętego przez danego przedsiębiorcę, a więc w przypadku przedsiębiorstw wielobranżowych kara ta stanowi pochodną przychodu z całej działalności gospodarczej, chociażby zarzucana praktyka związana była tylko z jedną z branż (tak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 2014 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VI ACa 1515/13).

Zdaniem Sądu wymierzona kara stanowi także zadość zasadom prewencji ogólnej i szczególnej. Kara pieniężna nałożona na przedsiębiorcę zaskarżoną decyzją, pozwala skutecznie ukarać nielegalne zachowanie Powoda w sposób dla niego odczuwalny i wystarczająco odstraszający- także wobec innych podmiotów z tożsamej branży- stanowiąca przynajmniej w realnej części odczuwalną dolegliwość.

Z powyższych względów brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany wymierzając karę pieniężną naruszył tak art. 106 jak i art. 111 u.o.ki.k.

Sąd nie znalazł także podstaw do uchylenia lub chociażby zmiany obowiązków nałożonych w pkt II Decyzji. Są one adekwatne do naruszenia zarzucanego Powodowi, a zarzuty podnoszone w tym względzie przez skarżącego na uznanie nie zasługują. Nałożone obowiązki w zakresie oświadczeń są proporcjonalne do możliwości Powoda i wagi popełnionych przez niego naruszeń. Sąd w pełni podziela przy tym stanowisko Prezes UOKiK, że jeżeli Spółka stosowała praktykę stwierdzoną w Decyzji (co potwierdził Sąd w przedmiotowym postępowaniu), to konsekwencją

tego było powstanie uprawnienia do zastosowania środków usunięcia trwających jej skutków. Jeżeli decyzja o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania dotyczy zagadnień istotnych z punktu widzenia zbiorowych interesów konsumentów, to konieczne jest jak najszersze jej rozpowszechnienie. Środki określone w punkcie II Decyzji pozwolą zrealizować cele edukacyjne decyzji zarówno w odniesieniu do konsumentów (którzy w ten sposób zostaną poinformowani, że mogli kupić towary, których skład różni się od wskazanego na metce) jak i wobec innych przedsiębiorców (którzy powinni wiedzieć o konsekwencjach naruszania praw konsumenta).

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o - wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. - zasadę odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Pozwanemu, jako stronie wygrywającej sprawę, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, kreślonej w § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski